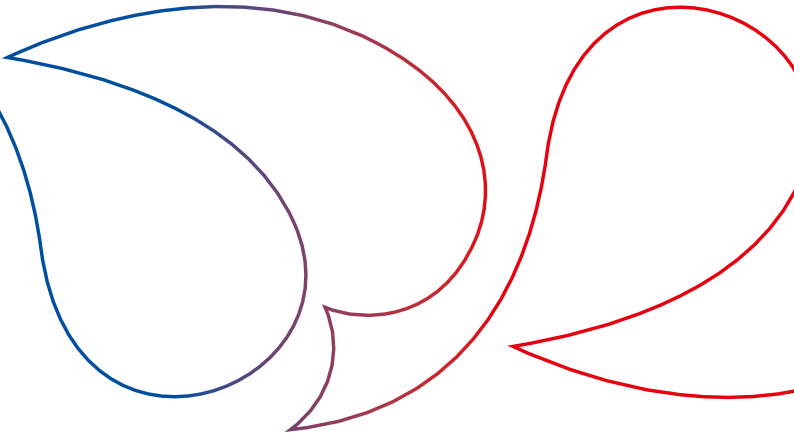
Ministerstvo
kultury

Státní ceny
Ceny Ministerstva kultury
2026

Vážené dámy, vážení pánové, vážení hosté,

„Svet je zamotaný. A ľudia sú ešte zamotanejší," říká Yorick ve filmu *Vtáčkovia, siroty a blázni*. A i když je Jakubiskův film z roku 1969, tato věta platí stejně tehdy jako dnes. V době sociálních médií a neustálého boje o naši pozornost možná ještě víc.

Nezačínám touto citací náhodou. Připomíná totiž něco, na co máme tendenci zapomínat. Kultura není dekorace ani nadstandard. Je to systém poznání, který nám umožňuje rozumět světu i sami sobě. Bez kultury a bez zpětné vazby umělců bychom jako společnost ztratili schopnost vidět pravdu.

Proto je fér mluvit o kultuře jasně, bez eufemismů a bez pohodlných frází. Žijeme v době, kdy se často zdá, že hodnoty vznikají podle toho, jak hlasitě se o nich mluví. Že význam díla se měří počtem reakcí, nikoli jeho skutečným přínosem. Kultura, která se řídí popularitou, ztrácí svou podstatu. Skutečná hodnota vzniká tam, kde je práce, přesnost a intelektuální poctivost.

Osobnosti, které dnes oceňujeme, tuto zásadu naplňují. Ne proto, že by se přizpůsobovali trendům, ale proto, že se drží pravdy svého oboru. Vytvářejí díla, která obstojí i bez vysvětlivek. Díla, která nepotřebují zkratky, protože stojí na pevné řemeslné a myšlenkové práci.

Kultura je zároveň zrcadlem společnosti. A zrcadlo má jednu nepříjemnou vlastnost. Ukazuje věci takové, jaké jsou, ne takové, jaké bychom je chtěli vidět. Laureáti, kteří dnes stojí před námi, mají odvahu toto zrcadlo držet. A tím přispívají k pravdivému obrazu naší doby.

Dovolte mi poděkovat všem, kteří svou tvorbou dokazují, že kultura není sentiment, ale odpovědnost. Není únikem, ale výzvou. Její síla nespočívá v tom, jak se líbí, ale v tom, jak nás nutí přemýšlet.

Gratuluji oceněným osobnostem a děkuji všem, kteří se na přípravě tohoto večera podíleli.

Oto Klempíř
ministr kultury

Státní cena za literaturu Václav Jamek

za román Rok s ostatními sirotky s přihlédnutím k jeho předešlé tvorbě beletristické, esejistické i k překladatelské činnosti

FOTO © DAVID KONEČNÝ

Václav Jamek je spisovatel, básník, esejista, publicista, překladatel a diplomat. Narozen na Kladně v roce 1949. V mládí studoval na Carnotově lyceu v Dijonu ve Francii a následně na Karlově univerzitě francouzštinu, literární komparatistiku, psychologii a romanistiku. Působil jako redaktor nakladatelství Academia a Odeon. V letech 1995–1998 pracoval jako kulturní rada v Paříži a dlouhodobě přednášel na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy, kde se habilitoval jako docent francouzské literatury.

Jakožto bilingvní autor je vysoce ceněn i ve Francii; již v roce 1989 zde získal prestižní ocenění Prix Médicis za esejistiku. Jeho žánrově pestré dílo se vyznačuje jazykovou vytříbeností, osobitým stylem, v němž hraje klíčovou roli subjektivní perspektiva, ironie, hyperbola a společenská kritika. Publikuje i pod pseudonymem Eberhardt Hauptbahnhof.

Do jeho prozaické tvorby patří také oceněná kniha *Rok s ostatními sirotky* (2025), dílo na pomezí autobiografie a eseje. Václav Jamek v něm po letech oživil a zrekapituloval hraniční zážitek, kdy musel na počátku 60. let nedobrovolně strávit rok v dětském domově. Citlivě propojuje vzpomínky dvanáctiletého chlapce s filozofickým nadhledem i skrytým humorem dospělého, otevírá křehká témata dětské samoty, morálky i janusovské tváře lidské povahy.

Václav Jamek je rovněž výlučným překladatelem z francouzštiny (mj. díla Michela Tourniera, Georgese Pereca či Patricka Modiana). Za překlad antologie textů Henriho Michauxe obdržel Cenu Josefa Jungmanna, za soubor esejů *Duch v plné práci* Cenu Toma Stopparda a v roce 2020 získal Cenu Karla Čapka za prosazování demokratických a humanistických hodnot. Časopis A2 zařadil hned dvě jeho knihy (*Nedokončený kalendář na tento rok a všechny roky příští* a *Na onom světě se tomu budeme smát*) do českého literárního kánonu po roce 1989.

Cena se uděluje od roku 1995 v návaznosti na tradici první republiky (ustavena 1920). Je určena k ohodnocení buď významného původního díla české literatury, nebo dosavadní literární tvorby. Státní cena za literaturu se uděluje na návrh poroty jmenované ministrem kultury.

Laureáti:

1995 Ivan Diviš
1996 Emil Juliš
1997 Milan Jankovič
1998 Vladimír Macura
1999 Josef Škvorecký
2000 Karel Šiktanc
2001 Věroslav Mertl
2002 Květa Legátová
2003 Petr Kabeš
2004 Pavel Brycz
2005 Edgar Dutka
2006 Vladimír Körner
2007 Milan Kundera
2008 Ludvík Vaculík
2009 Zdeněk Rotrekl
2010 Antonín Bajaja
2011 Daniela Hodrová
2012 Ivan Wernisch
2013 Petr Hruška
2014 Patrik Ouředník
2015 Pavel Šrut
2016 Petr Král
2017 Jáchym Topol
2018 cena nebyla předána
2019 Karol Sidon
2020 Michal Ajvaz
2021 Miloslav Topinka
2022 Kateřina Tučková
2023 Jiří Kratochvil
2024 Pavel Kolmačka
2025 Zdena Škvorecká roz. Salivarová

Státní cena za překladatelské dílo Stanislava Pošustová-Menšíková

za nadčasový překlad trilogie Pán prstenů
a nastavení vysoké jazykové laťky
pro celý žánr fantasy

FOTO © DENISA RAUSCH

Stanislava Pošustová-Menšíková (narozena 1948 v Praze) je významná česká překladatelka, jejíž profesní dráha je úzce spjata s FF UK. Zde působila jako dlouholetá vedoucí knihovny anglistiky poté, co na fakultě úspěšně vystudovala obor angličtina-čeština a v roce 1972 zde získala doktorát. Do češtiny přeložila zhruba padesát titulů se zaměřením na beletrii, literaturu faktu, a především na fantastiku, čímž do značné míry definovala její vnímání v českém prostředí.

Do širšího povědomí se zapsala především jako „dvorní“ česká překladatelka díla J. R. R. Tolkiena. Její nejznámější prací je jeho trilogie *Pán prstenů*, kterou na přelomu sedmdesátých a osmdesátých let překládala bez jakékoli vyhlídky na oficiální vydání – původně aby si ji mohl přečíst překladatelčin otec. Její překlad Tolkienova díla zůstává i po letech nadčasovým, a to i díky tomu, že ačkoliv Tolkien čerpal příběhově i lingvisticky inspiraci z raně středověkých pramenů, překlad Stanislavy Pošustové-Menšíkové vystihuje hlubokou poetiku originálu s využitím v podstatě současné češtiny. Dnešním čtenářům tak otevírá vstup do světa mytického dávnověku, aniž by si pomáhal uměle historizujícími prvky či pokusy o archaickou češtinu, která by na čtenáře mohla působit příliš knižně či nepřirozeně.

Překlad *Pána prstenů* se nejprve šířil samizdatově a knižního vydání se dočkal až na počátku devadesátých let v nakladatelství Mladá fronta. Tolkienův *Silmarillion* musela přeložit hned dvakrát, protože jeho samizdatová verze se zčásti ztratila a zbytek byl zcela svévolně zredigován. Kromě Tolkiena obohatila Stanislava Pošustová-Menšíková českou kulturu také překlady děl autorů, jako jsou H. P. Lovecraft, Nathaniel Hawthorne, Ellis Petersová, Neil Gaiman či Sean O'Casey. Za svůj výjimečný přínos k rozvoji Tolkienova odkazu byla v roce 1993 jmenována doživotní čestnou členkou Společnosti přátel J. R. R. Tolkiena.

Cena se uděluje od roku 1995. Je určena k ohodnocení buď významného literárního překladu z cizího jazyka do češtiny, nebo za dosavadní činnost v oblasti překladu literárních děl. Státní cena za překladatelské dílo se uděluje na návrh poroty jmenované ministrem kultury.

Laureáti:

1995 Josef Hiršal
1996 Ludvík Kundera
1997 Luba a Rudolf Pellarovi
1998 Jindřich Pokorný
1999 Lumír Čivrný
2000 Anna Valentová
2001 Jan Vladislav
2002 Jiří Pelán
2003 Dušan Karpatský
2004 Dušan Zbavitel
2005 Pavla Lidmilová
2006 František Fröhlich
2007 Antonín Přidal
2008 Jiří Stromšík
2009 Miroslav Jindra
2010 Oldřich Král
2011 Martin Hilský
2012 Vladimír Mikeš
2013 Vratislav J. Slezák
2014 Jiří Pechar
2015 Hanuš Karlach
2016 Pavel Dominik
2017 Eva Kondrysová
2018 Helena Stachová
2019 Anna Kareninová
2020 Blanka Stárková
2021 Alena Morávková
2022 Jiří Našinec
2023 Jarka Vrbová
2024 Dagmar Hartlová
2025 Anežka Charvátová

Cena Ministerstva kultury za přínos v oblasti divadla **Josef Ptáček**

FOTO © VIKTOR KRONBAUER

za celoživotní přínos v oboru divadelní fotografie, schopnost originálně a nepodbízivě dokumentovat širokou škálu žánrů a s citem zachytit i to, co je pod povrchem, obzvláště v loutkovém divadle, a za pedagogickou činnost inspirující odbornou i laickou veřejnost

Narozen 1946 v Počátkách. Po studiích na Střední zemědělské škole a Pedagogické fakultě v Českých Budějovicích absolvoval v letech 1970 až 1974 obor umělecké fotografie na FAMU u profesora Jána Šmoka. Již během studií na FAMU se rozhodujícím způsobem formoval jeho vztah k divadelní fotografii, která se následně stala ústřední linií jeho tvorby i pedagogické práce.

Dlouhodobě dokumentoval tvorbu předních českých loutkových i činoherních scén, zejména Divadla DRAK, Naivního divadla Liberec, Divadla Spejbla a Hurvínka, Minoru, Divadla Alfa, Divadla Na zábradlí či Klicperova divadla. Vedle divadelní fotografie se věnoval také fotografii krajiny, architektury a kulturních památek, přičemž jeho snímky z Číny, Nepálu či Tibetu, podávající svědectví o vztahu člověka k historii a životnímu prostředí, získaly značný ohlas. Proslulé jsou jeho fotografie zachycující život východoněmeckých uprchlíků během jejich pobytu na pražském velvyslanectví SRN v roce 1989. Významnou stopu zanechal také jako pedagog, mimo jiné na FAMU a Hradecké fotografické konzervatoři, jejíž obnovu na počátku 21. století pomáhal iniciovat.

Díky mimořádnému citu pro kompozici, světlo a významovou strukturu inscenace Josef Ptáček povýšil divadelní fotografii z prosté dokumentace na svébytnou uměleckou disciplínu. Ve svých snímcích neusiloval pouze o zachycení scénického obrazu, ale především o vystižení vztahů, emocí, atmosféry inscenace a podstaty divadelního zážitku. Jeho fotografie představují jedinečné svědectví o proměnách českého divadla v průběhu několika desetiletí. Patří k nejvýraznějším představitelům oboru divadelní fotografie, o jehož etablování jako svébytné disciplíny se zasloužil i jako garant prvních ročníků Přehlídky divadelní fotografie.

Cena se uděluje od roku 2003 k ohodnocení výjimečných uměleckých tvůrčích nebo interpretačních počinů, nebo za dlouhodobé umělecké zásluhy v oblasti divadla. Nositelem ceny se může stát fyzická nebo právnická osoba. Cena se uděluje na návrh poroty jmenované ministrem kultury.

Laureáti:

2003 David Radok
2004 Otomar Krejča
2005 Jiří Suchý
2006 Ladislav Smoček
2007 Jan Antonín Pitínský
2008 Jan Borna
2009 Ivan Vyskočil
2010 Karel Kraus
2011 Jiří Kylián
2012 Pavel Šmok
2013 Ctibor Turba
2014 Adolf Scherl
2015 Jaroslav Vostrý
2016 Petr Oslzlý
2017 Petr Zuska
2018 Jan Schmid
2019 Jan Nebeský
2020 Tomáš Dvořák
2021 Hana Burešová
2022 Zoja Mikotová
2023 Arnošt Goldflam
2024 Marta Roszkopfová
2025 Helena Albertová

Cena Ministerstva kultury za přínos v oblasti hudby **Vlasta Reittererová**

FOTO © ARCHIV UMĚLCE

za dlouholetý přínos oboru hudební publicistiky a popularizace klasické hudby; za smysl pro aktuálnost a kulturně společenský přesah muzikologických témat a mimořádně spolehlivou erudici v oboru hudební historie v evropském kontextu; za nezištnou obětavost ve vztahu ke studentům, kolegům a pořadatelům, za výjimečné překladatelské schopnosti a umění spojovat osobnosti různého typu

Narozena roku 1947 v Praze. Studium hudební vědy na FFUK ukončila roku 1972, současně absolvovala obory herectví a pantomima na Lidové konzervatoři.

V letech 1968–70 působila v baletním souboru operety Krušnohorského divadla v Teplicích a poté (po narození dítěte) pracovala jako uklízečka v Divadle E. F. Buriana v Praze. Po studiu na Filozofické fakultě nastoupila jako koncertní dramaturgyně agentury Pragokoncert, spolupracovala s Kruhy přátel hudby, podílela se na přípravě festivalů Mladá Smetanova Litomyšl, Talentinum aj. Roku 1987 nastoupila jako knihovnice Ústavu hudební vědy Filozofické fakulty, roku 1988 získala titul PhDr. Vrátila se k hudební historii a věnovala se tématům spojeným s česko-německými kulturními vztahy, znovuobjevováním hudby skladatelů židovského původu pronásledovaných nacismem, osobnosti a dílu Aloise Háby, česko-rakouským hudebním vztahům aj.

V letech 1994–96, 1998, 2000 spoluorganizovala mezinárodní konference KONTEXTE – Musica iudaica. Roku 1997 získala na FFUK pozici vědecké pracovnice. V letech 1998–2002 vedla hudebněhistorický seminář na pražské konzervatoři, 2002–2007 externě přednášela o dějinách hudebního divadla v Ústavu hudební vědy Masarykovy univerzity v Brně.

Roku 2002 penzionována, nadále však pokračovala v publikační činnosti (časopis Harmonie ad.). Je autorkou či spoluautorkou příspěvků pro česká i zahraniční hudební lexika. Připravila řadu pořadů pro Český rozhlas, píše texty k programům pro Národní divadlo a Státní operu Praha a koncertní sezony orchestrů a festivalů. Z poslední doby lze jmenovat např. studie *Wenzel Scholz (1787–1857). Vídeňský komik v Praze*, Praha: Divadelní ústav 2015, *Židovské postavy na středoevropském divadelním jevišti*, Clavibus unitis, č. 3, 2023, či publikaci *Česká hudba. Stručná historie*, Praha: Paseka 2024. Soubor jejích studií (na některých se podílel její manžel Hubert Reitterer) vyšel minulého roku německy jako *Kontexte – Konflikte – Kooperationen. Zu den deutsch-böhmischen Kulturbeziehungen und zur Musik der Zwischenkriegszeit* (Con-

Brio: Regensburg 2025). Věnuje se též překladům, také s mimohudební tematikou, z poslední doby Peter Schäfer, *Krátké dějiny antisemitismu* (Praha: Paseka, 2022).

Cena se uděluje od roku 2003 k ohodnocení výjimečných uměleckých tvůrčích nebo interpretačních počinů, nebo za dlouhodobé umělecké zásluhy v oblasti hudby. Nositelem ceny se může stát fyzická nebo právnická osoba. Cena se uděluje na návrh poroty jmenované ministrem kultury.

Laureáti:

2003 Marek Kopelent
2004 Ivan Moravec
2005 Richard Novák
2006 Svatopluk Havelka
2007 Jiří Kout
2008 Zdeněk Šesták
2009 Milan Slavický
2010 Ilja Hurník
2011 Lubomír Dorůžka
2012 Zuzana Růžičková
2013 Jiří Černý
2014 Miloš Štědroň
2015 Ivana Loudová
2016 Jan Kouba
2017 Petr Kotík
2018 Luboš Sluka
2019 Jiří Chvála
2020 Jiří Tichota
2021 Čestmír Huňát
2022 Karel Paukert
2023 Jaroslav Mihule
2024 Petr Altrichter
2025 Jaroslav Tůma

Cena Ministerstva kultury za přínos v oblasti výtvarného umění
Anna Daučíková

za dlouhodobé tvůrčí a pedagogické působení, jehož význam byl rozpoznán v českém, evropském i globálním kontextu; za osobní odvahu a reflexi témat zásadních pro dnešní společnost

FOTO © MIRA TURBA

Narozena 1950 v Bratislavě. V letech 1972–1978 studovala v ateliéru Sklo v architektuře u Václava Ciglera na Vysoké škole výtvarného umění v Bratislavě. Před rokem 1989 strávila dvanáct let v Moskvě, kde vzniklo mj. několik cyklů fotografií (*Moskva/ženy/neděle '89–90*). V přímém přenosu zažila zrůdnost tamního režimu a uvědomila si, že snaha o jakoukoliv apolitičnost v autorském vyjádření je marná.

Prostřednictvím svého díla mluví mj. o zbavení se identitárního principu, o pasti patření někam, ale také o estetice respektu, vzájemnosti a neustálého očekávání. Je hluboce přesvědčena, že umění může hrát aktivní roli při práci na kulturním ekosystému založeném na vzájemné závislosti a solidaritě, čímž potvrzuje, že umění je jedním z nástrojů občanské společnosti při utváření světa. Během své celoživotní praxe v oboru zprostředkovala řadu inspirativních setkání pro širokou škálu hlasů. Její tvorba nabízí autentický a zároveň kritický pohled na genderové a mocenské vztahy.

Vedle umělecké tvorby je také spoluzakladatelkou a aktivistkou několika ženských a queer nevládních organizací. V roce 1991 spoluzaložila první slovenský feministický kulturní časopis Aspekt. V roce 1999 začala učit na Vysoké škole výtvarných umění v Bratislavě a od roku 2010 do roku 2019 působila na Akademii výtvarných umění v Praze.

Účastnila se řady významných mezinárodních výstav, včetně *Gender Check* (2009–2010) ve vídeňském Mumoku a *Documenty 14* (2017) v Kasselu. V roce 2018 se stala laureátkou *Schering Stiftung Art Award* a měla samostatnou výstavu v KW Institutu pro současné umění v Berlíně. Následovaly samostatné výstavy ve Wiener Secession (2022) a v londýnské Tate Modern (2024).

Anna Daučíková se rozhodla cenu nepřijmout.

Cena se uděluje od roku 2003 k ohodnocení výjimečných uměleckých tvůrčích nebo interpretačních počinů, nebo za dlouhodobé umělecké zásluhy v oblasti výtvarného umění. Nositelem ceny se může stát fyzická nebo právnická osoba. Cena se uděluje na návrh poroty jmenované ministrem kultury.

Laureáti:

2003 Jitka Válová
2004 Václav Boštík
2005 Adriena Šimotová
2006 Dalibor Chatrný
2007 Karel Malich
2008 Jan Kaplický
2009 Vladimír Kopecký
2010 František Skála ml.
2011 Leoš Válka
2012 Petr Wittlich
2013 Milan Grygar
2014 Stanislav Kolíbal
2015 Ludvík Hlaváček
2016 Charlotta Kotíková
2017 Jan Solpera
2018 Jana a Jiří Ševčíkovi
2019 Václav Cigler
2020 Květa Pacovská
2021 Adéla Matasová
2022 Marek Pokorný
2023 Alena Kučerová
2024 Hana Rousová
2025 Miloš Vojtěchovský

Cena Ministerstva kultury za přínos v oblasti kinematografie a audiovize

Helena Bezděk Fraňková

FOTO © NGUYEN PHUONG THAO

za mimořádný přínos české audiovizi, za vizi a vytrvalost, s nimiž vybudovala moderní systém státní podpory a filmových pobídek, a za odhodlání, odolnost a osobní nasazení při zásadní transformaci Státního fondu audiovize

Narozena 1975 v Praze. Dlouhodobě a systematicky se zasazuje o rozvoj české kinematografie a audiovize. Jako ředitelka Státního fondu kinematografie, dnešního Státního fondu audiovize, významně přispěla k profesionalizaci a stabilizaci systému veřejné podpory audiovizuální tvorby v České republice. Pod jejím vedením prošel fond klíčovými reformami, které umožnily transparentnější, efektivnější a strategicky zaměřené financování jak filmové tvorby, tak rozvoje audiovizuální infrastruktury. Významnou součástí její agendy bylo také prosazení a rozvoj systému filmových pobídek, které byly klíčové pro zvýšení konkurenceschopnosti České republiky vůči ostatním evropským zemím. Díky jejímu úsilí se Česko stalo atraktivní destinací pro domácí i zahraniční filmové produkce. Zasloužila se o rozšíření podpory nejen pro tradiční filmové projekty, ale i pro nové formáty, jako jsou seriály, krátké formy či interaktivní obsah, čímž významně reagovala na proměny audiovizuálního průmyslu a potřeb současného trhu. Aktivně se podílela na mezinárodní spolupráci a prezentaci české audiovize v zahraničí, napomáhala podpoře mladých talentů i regionálnímu rozvoji. Díky své odbornosti, erudici a vizionářskému přístupu je Helena Bezděk Fraňková klíčovou osobností české audiovize a její práce má trvalý dopad na podobu současné i budoucí filmové a televizní tvorby v Česku. Za svůj mimořádný přínos české kinematografii obdržela v roce 2026 Českého lva.

Cena se uděluje od roku 2009 k ohodnocení mimořádně významných výsledků či výjimečných uměleckých tvůrčích, interpretačních nebo technických počinů v procesu tvorby, výroby, šíření a uchovávání kinematografických a audiovizuálních děl, nebo za výzkumnou či propagační činnost v oblasti kinematografie a audiovize, nebo za dlouhodobé zásluhy v oblasti kinematografie a audiovize. Cena se uděluje na návrh poroty jmenované ministrem kultury.

Laureáti:

2009 Jiří Krejčík
2010 Břetislav Pojar
2011 Jan Němec
2012 Ladislav Helge
2013 Vladimír Opěla
2014 Kristina Vlachová
2015 Drahomíra Vihanová
2016 František Filip
2017 Jaromír Kallista
2018 Hynek Bočan
2019 Jiří Menzel
2020 Eva Zaoralová
2021 Zdeněk Svěrák
2022 Marcela Pittermannová
2023 Vladimír Pucholt
2024 Karel Smyczek
2025 Josef Špelda

Cena Ministerstva kultury za přínos v oblasti kinematografie a audiovize in memoriam Juraj Herz

za ryzí mistrovství, které prostupuje celým jeho dílem a činí je nezaměnitelným, a za tvůrčí odvahu, díky níž vytvořil vrcholná díla československé filmové nové vlny

Narozen v roce 1934 v Kežmarku. Byl jedním z našich nejvýznamnějších filmových režisérů a scenáristů druhé poloviny 20. století. Už svým debutem, filmovou povídkou *Sběrné surovosti*, natočenou v roce 1965 podle prózy Bohumila Hrabala, se zařadil na přední místo tvůrců tzv. nové vlny československého filmu. Jeho nejslavnější snímky *Spalovač mrtvol*, *Petrolejové lampy*, *Morgiana* nebo *Sladké hry minulého léta*, patří do zlatého fondu české kinematografie.

Za bývalého režimu se však potýkal se stálými obtížemi, takže v roce 1987 odešel do Německa a vrátil se až po sametové revoluci. Z jeho posledních titulů si zaslouží pozornost například *Pasáž* nebo *Habermannův mlýn*.

Za své filmy získal řadu domácích i zahraničních ocenění, mj. ceny z festivalů v Monte Carlu, Berlíně, New Yorku či Chicagu, a za svou celoživotní tvorbu obdržel Českého lva, Křišťálový pohár MFF v Karlových Varech a slovenský Řád Bílého dvojkříže. Byl také členem Evropské filmové akademie. Zemřel v roce 2018 v Praze.

FOTO © THE MOVIE DATABASE

Cena se uděluje od roku 2010 k ohodnocení mimořádně významných výsledků či výjimečných uměleckých tvůrčích, interpretačních nebo technických počinů v procesu tvorby, výroby, šíření a uchovávání kinematografických a audiovizuálních děl, nebo za výzkumnou či propagační činnost v oblasti kinematografie a audiovize, nebo za dlouhodobé zásluhy v oblasti kinematografie a audiovize. Cena se uděluje na návrh poroty jmenované ministrem kultury.

Laureáti:

2010 Karel Kachyňa
2011 Zdeněk Liška
2012 Jan Špáta
2013 František Vláčil
2014 Věra Chytilová
2015 Miroslav Ondříček
2016 Elmar Klos
2017 Jiří Brdečka
2018 Cena nebyla udělena
2019 Jaroslav Kučera
2020 Miloš Forman
2021 Ester Krumbachová
2022 Evald Schorm
2023 Artemio Benki
2024 Karel Vachek
2025 Jan Kačer

Poroty

Státní cena za literaturu

Iva Málková, literární historička, kritička,
profesorka na Katedře české literatury a literární vědy FF OSU
Lubomír Machala, literární vědec, kritik, překladatel,
profesor bohemistiky na FF UPOL
Ondřej Sládek, literární teoretik, historik, vysokoškolský pedagog,
zástupce ředitele Ústavu pro českou literaturu AV ČR
Erik Gilk, literární historik, kritik, vysokoškolský pedagog,
vedoucí Katedry bohemistiky na FF UPOL
Marek Lollok, literární historik, Ústav české literatury AV ČR,
Katedra českého jazyka a literatury na PdF MU

Státní cena za překladatelské dílo

Viktor Janiš, překladatel z angličtiny, redaktor
Petr Gojda, překladatel ze španělštiny, redaktor,
Český rozhlas a Česká televize
Jitka Jindřišková, překladatelka z norštiny, redaktorka
Jitka Nešporová, překladatelka z němčiny, publicistka
Ladislav Nagy, překladatel z angličtiny, literární kritik, publicista,
vysokoškolský pedagog, ředitel Ústavu anglistiky na FF JČU

Cena Ministerstva kultury za přínos v oblasti divadla

Beno Blachut, dramaturg Opery Národního divadla a Státní opery
Lucie Čepcová, vedoucí informačně dokumentačního oddělení
Divadelního ústavu Národního institutu pro kulturu
Josefina Panenková, vedoucí Archivu Národního divadla
Denisa Šťastná, vedoucí odd. sbírek a archivů Divadelního ústavu
Národního institutu pro kulturu
Libor Vodička, vedoucí Divadelního oddělení Historického muzea
Národního muzea

Cena Ministerstva kultury
za přínos v oblasti hudby

Pavel Svoboda, varhaník, ředitel Komorní filharmonie Pardubice
Markéta Kahoferová, muzikoložka, dramaturgyně a manažerka Collegia Mariana
Jindřich Bálek, publicista, Český rozhlas
Martin Rudovský, muzikolog a publicista, dramaturg Symfonického orchestru hl. m. Prahy FOK
Anna Mašátová, publicistka a pedagožka, specializace: nonartificiální hudba

Cena Ministerstva kultury
za přínos v oblasti výtvarného umění

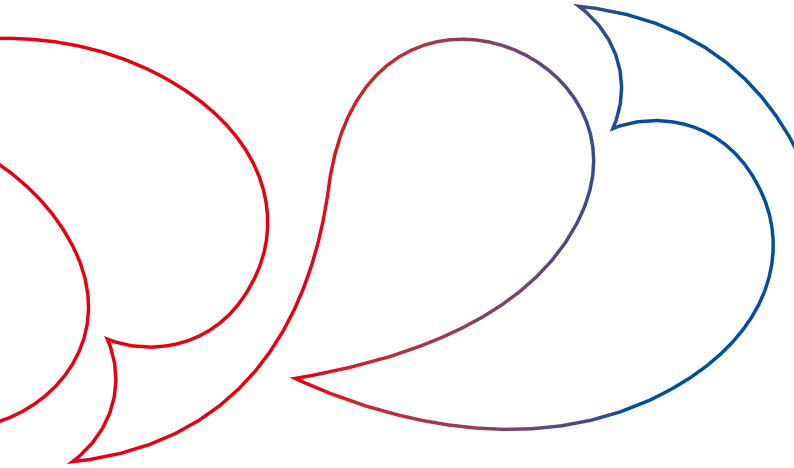
Iva Knobloch, historička umění, kurátorka, Uměleckoprůmyslové muzeum v Praze
Barbora Kundračíková, historička umění, odborná asistentka na Katedře dějin umění Filozofické fakulty Univerzity Palackého
Petra Mazáčová, historička umění, kurátorka, ředitelka Galerie moderního umění v Roudnici nad Labem
Jan Press, historik umění, kurátor, ředitel Moravské galerie Brno
Vít Havránek, teoretik umění, kurátor, vedoucí Katedry teorie a dějin umění AVU

Cena Ministerstva kultury
za přínos v oblasti kinematografie a audiovize

Michal Bregant, generální ředitel Národního filmového archivu
Jaromír Kallista, filmový producent
Elena Kotová, scenáristka, dramaturgyně a publicistka, zástupkyně ČR ve filmovém Fondu Eurimages
Richard Němec, filmový producent a distributor, právník, vysokoškolský pedagog (FAMO v Písku)
Veronika Slámová, ředitelka Státního fondu audiovize

Návrh obálky a sazba: Formata, v. o. s.
Tisk: GOFIPRINT, s. r. o.
Náklad: 80 výtisků
Počet stran: 20

Vydání první
Neprodejné

Publikace vychází u příležitosti předání Státních cen
a Cen Ministerstva kultury za rok 2026

Vydalo Ministerstvo kultury ČR.